

Arrest

nr. 218 045 van 11 maart 2019
in de zaak RvV X II

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat I. FLACHET
Haachtsesteenweg 55
1210 BRUSSEL**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Togolese nationaliteit te zijn, op 21 september 2018 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 13 augustus 2018 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 25 september 2018 met referentienummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 november 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 december 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. DANEELS, die *loco* advocaat I. FLACHET verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 28 oktober 2009 dient de verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Deze aanvraag wordt onontvankelijk verklaard bij beslissing van 19 mei 2011.

De onontvankelijkheidsbeslissing van 19 mei 2011 werd evenwel door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) vernietigd met het arrest nr. 82 197 van 31 mei 2012.

Op 3 juli 2017 beslist de gemachtigde van de toenmalig bevoegde staatssecretaris (hierna: de gemachtigde) opnieuw dat de verblijfsaanvraag van 28 oktober 2009 onontvankelijk is.

1.2. Op 22 juni 2011 dient de verzoekster nogmaals een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Op 22 november 2011 beslist de gemachtigde dat ook deze aanvraag onontvankelijk is.

De onontvankelijkheidsbeslissing van 22 november 2011 werd evenwel vernietigd bij 's Raads arrest nr. 173 536 van 24 augustus 2016.

Op 4 augustus 2017 beslist de gemachtigde opnieuw dat de aanvraag van 22 juni 2011 om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk is.

De verzoekster diende bij de Raad een beroep in tegen de beslissing van 4 augustus 2017. Dit beroep werd verworpen bij 's Raads arrest nr. 213 658 van 10 december 2018.

1.3. Op 15 februari 2018 dient de verzoekster een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, dit in functie van haar Belgische wettelijk samenwonende partner, de heer J. M.

Op 13 augustus 2018 wordt deze aanvraag geweigerd middels een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Deze weigeringsbeslissing is de thans bestreden beslissing. Zij werd aan de verzoekster ter kennis gebracht op 23 augustus 2018 en is als volgt gemotiveerd:

“(…)

BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN ZONDER BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 15/02/2018 werd ingediend door:

Naam: B.

Voornamen: V. M.

Nationaliteit: Togo

Geboortedatum: (...)1963

Geboorteplaats: Lome

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te (...) MECHELEN

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt gezinshereniging aan in functie van haar Belgische wettelijk samenwonende partner, de genaamde J. M. (RR: ...) in toepassing van artikel 40 ter, §2, eerste lid, 2° van de wet van 15/12/80.

Overwegende dat artikel 40 ter, §2, eerste lid, 1° betrekking heeft op de familieleden bedoeld in artikel 40 bis, §2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;

Overwegende dat artikel 52 van het KB van 08.10.1981 van toepassing is op 'het familielid dat zelf geen burger van de Unie is

Overwegende dat artikel 52, §2 van het KB van 08.10.1981 stelt dat 'bij de aanvraag of minstens binnen de drie maanden na de aanvraag dient het familielid bovendien de volgende documenten over te maken:

1° het bewijs van zijn identiteit overeenkomstig artikel 41, tweede lid, van de wet; (...).'

Overwegende dat artikel 41, tweede lid stelt dat 'de familieleden van de burger van de Unie bedoeld in artikel 40bis, §2, die geen burger van de Unie zijn, (...) houder (moeten) zijn van de documenten die krachtens artikel 2 vereist zijn, dan wel op een andere wijze laten vaststellen of bewijzen dat ze het recht van vrij verkeer en verblijf genieten (...).'

Overwegende dat artikel 2 van de wet van 15.12.1980 stelt dat de vreemdeling in het bezit dient te zijn van: '1° hetzij van de documenten die vereist zijn krachtens een internationaal verdrag, een wet of een koninklijk besluit; 2° hetzij van een geldig paspoort of van een daarmee gelijkgestelde reistitel, (...).'

Ter staving van haar identiteit legt betrokkene de volgende documenten voor:

- Een document afgeleverd door de Ambassade van de Republiek Togo in Brussel dat mevrouw B. M. – V. op 11 april 2018 een paspoort heeft aangevraagd. Deze aanvraag werd verstuurd naar Lomé (Togo) voor behandeling.
- Betaling van deze aanvraag;
- Carte d'identité consulaire n° ARTB/UE/ 0007/BB 116 (geldig van 1/06/2016 tot 31/05/2018).

Gezien, op het moment van het nemen van onderhavige beslissing, haar consulaire IK is vervallen en gezien de aanvraag van een nieuw paspoort nog in behandeling is, is betrokkene niet in het bezit van een identiteitsbewijs zoals voorzien in artikel 52, §2, van het KB van 08/10/1981.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst uw aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht.

Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt u aan uw dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen. De te vervullen voorwaarden en voor te leggen bewijsstukken kan u terugvinden op de website van de Dienst Vreemdelingenzaken (www.dof.fgov.be). (...)"

2. Over de rechtspleging

De verzoekster heeft de griffie van de Raad, overeenkomstig artikel 39/81, vierde lid, van de vreemdelingenwet, er tijdig van in kennis gesteld dat zij geen synthesesmemorie wenst neer te leggen.

Dienvolgens wordt de procedure verder gezet conform artikel 39/81, eerste lid, van de vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van het beroep

In een enig middel voert de verzoekster de schending aan van de materiële motiveringsplicht, van artikel 40ter van de vreemdelingenwet en van artikel 52 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het vreemdelingenbesluit).

Het enig middel wordt als volgt toegelicht:

"Tegenpartij neemt een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. in het kader van de gezinsherenigingaanvraag van verzoekster omwille van volgende motief:

"Gezien, op het moment van het nemen van onderhavige beslissing, haar consulaire IK is ven/allen en gezien de aanvraag van een nieuw paspoort nog in behandeling is, is betrokkene niet in het bezit van een identiteitsbewijs zoals voorzien in artikel 52, §2, van het KB van 08/10/1981."

Eerste onderdeel

Artikel 52 §2 van het KB van 08.10.1981 (hierna: Vreemdelingenbesluit) bepaalt dat:

"§ 2. Bij de aanvraag of ten laatste binnen de drie maanden na de aanvraag dient het familielid bovendien de volgende documenten over te maken

1° het bewijs van zijn identiteit overeenkomstig artikel 41, tweede lid, van de wet;

2° de documenten waarmee op geldige wijze kan worden vastgesteld dat hij de voorwaarden die zijn voorgeschreven bij de artikelen 40bis, § 2 en § 4, of 40ter, van de wet, die op hem van toepassing zijn, vervult. "

In het kader van de aanvraag gezinshereniging in haar hoedanigheid van wettelijke samenwonende partner van een Belg, diende verzoekster met name een consulaire identiteitskaart in.

De rechtspraak van Uw Raad stelt dat stukken zoals een attest van verlies van identiteitskaart of een voorlopig paspoort niet kunnen worden verworpen aangezien deze alle nodige identificatiegegevens bevatten (naam, voornaam, plaats en datum van geboorte, foto en handtekening) (RW, 29.10.2008, n°17.987; RW, 31.01.2012, n°74.335 ; RW, 21.01.2013, n°95.510; RW, 31.07.2013, n° 107.839).

De consulaire identiteitskaart van verzoekster bevat al deze identificatiegegevens.

De identiteit van verzoekster is duidelijk.

Bijgevolg dient te worden vastgesteld dat verzoekster bij de aanvraag het bewijs geleverd heeft van haar identiteit conform artikel 52 van het Vreemdelingenbesluit.

De bestreden beslissing schendt artikel 52 van het Vreemdelingenbesluit en de materiële motiveringsplicht.

Tweede onderdeel

Artikel 52 §§ 3-4 van het KB van 08.10.1981 bepaalt verder dat:

"§ 3. Indien het familielid na afloop van drie maanden niet alle vereiste bewijsdocumenten heeft overgemaakt of indien uit de woonstcontrole niet blijkt dat het familielid op het grondgebied van de gemeente verblijft, weigert het gemeentebestuur de aanvraag door middel van een bijlage 20 dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat.

Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken."

§ 4. Indien het familielid alle vereiste documenten heeft overgemaakt, maakt het gemeentebestuur de aanvraag over aan de gemachtigde van de minister. Indien de Minister of zijn gemachtigde het verblijfsrecht toekent of als er geen enkele beslissing is genomen binnen de termijn bepaald bij artikel 42, van de wet, geeft de burgemeester of zijn gemachtigde aan de vreemdeling een " verblijfkaart van een familielid van een burger van de Unie " overeenkomstig het model van bijlage 9 af.

De kostprijs die de gemeente kan vorderen voor de afgifte van deze verblijfskaart mag niet meer bedragen dan de prijs die geheven wordt voor de afgifte van een identiteitskaart aan Belgische onderdanen.

Wanneer het gemeentebestuur zich in de onmogelijkheid bevindt om onmiddellijk over te gaan tot de afgifte van deze verblijfskaart, dient het attest van immatriculatie te worden verlengd tot de afgifte van de verblijfskaart.

Indien de minister of zijn gemachtigde het recht op verblijf niet erkent, wordt het familielid van deze beslissing kennis gegeven door de afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 20, dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken."

Hieruit blijkt dat indien het dossier onvolledig is, bijvoorbeeld bij gebreke aan een identiteitsdocument, het gemeentebestuur de aanvraag gezinshereniging weigert na afloop van een termijn van drie maanden.

Indien alle vereiste documenten werden overgemaakt, zoals in casu het geval, maakt het gemeentebestuur de aanvraag over aan tegenpartij.

De bestreden beslissing werd op 13.08.2018 genomen door mevrouw W. V. D., attaché.

Verzoekster stelt vast dat de bestreden beslissing buiten de termijn van drie maanden werd genomen, waardoor men kan afleiden dat het gemeentebestuur een volledig dossier overgemaakt heeft aan de DVZ.

Verder dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissing niet genomen werd door het gemeentebestuur maar door een gemachtigde van de minister. Bijgevolg dient te worden vastgesteld dat tegenpartij over een volledig dossier beschikte en dat verzoekster conform artikel 52 van het Vreemdelingenbesluit haar identiteit bewezen heeft bij het indienen van de gezinsherenigingaanvraag.

De bestreden beslissing schendt artikel 40ter Vreemdelingenwet, artikel 52 van het Vreemdelingenbesluit en de materiële motiveringsplicht.”

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht moet worden beoordeeld in het licht van de tevens aangevoerde schending van artikel 40ter van de vreemdelingenwet en artikel 52 van het vreemdelingenbesluit. Deze bepalingen vormen immers de juridische grondslag van de thans bestreden beslissing.

Artikel 40ter van de vreemdelingenwet, zoals van toepassing op de datum van de bestreden beslissing, luidt als volgt:

“§ 1.

De familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, van een Belg die zijn recht op vrij verkeer heeft uitgeoefend overeenkomstig het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie, zijn onderworpen aan dezelfde bepalingen als de familieleden van een burger van de Unie.

§ 2.

De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie :

1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;

2° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4°, mits het de vader en moeder van een minderjarige Belg betreft die hun identiteit bewijzen door middel van een geldig identiteitsdocument en zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen.

De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg :

1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële

maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.

Deze voorwaarde is niet van toepassing indien alleen zijn minderjarige familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3°, de Belg vergezellen of zich bij hem voegen.

2° beschikt over voldoende huisvesting die hem in staat stelt zijn familielid of familieleden die hem vergezellen of zich bij hem voegen te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden opgelegd aan een onroerend goed dat als hoofdverblijfplaats wordt verhuurd zoals bepaald in artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2, van het Burgerlijk Wetboek. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de Belg bewijst dat het onroerend goed aan de opgelegde voorwaarden voldoet.

3° beschikt over een ziektekostenverzekering die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt. Als een attest van geen huwelijksbeletsel is afgegeven, wordt er naar aanleiding van het onderzoek van een aanvraag tot gezinshereniging gebaseerd op het voltrokken huwelijk, waarvoor het attest is afgegeven, geen nieuw onderzoek uitgevoerd, tenzij er nieuwe gegevens zijn.

Wat de personen betreft bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° en 2°, moeten de echtgenoten of de partners beiden ouder zijn dan eenentwintig jaar. Deze minimumleeftijd wordt echter teruggebracht tot achttien jaar indien de echtelijke band of het geregistreerd partnerschap dat als gelijkwaardig wordt beschouwd met het huwelijk reeds vóór de indiening van het verzoek tot gezinshereniging bestond of indien ze, in het geval van een wettelijk geregistreerd partnerschap, bewijzen dat ze vóór de indiening van het verzoek tot gezinshereniging minstens één jaar hebben samengewoond.

Onverminderd de artikelen 42ter en 42quater, kan aan het verblijf van een familielid van een Belg ook een einde worden gemaakt wanneer de voorwaarden van het tweede lid niet meer zijn vervuld."

Artikel 52 van het vreemdelingenbesluit luidt als volgt:

§ 1

Het familielid dat zelf geen burger van de Unie is en zijn familieband overeenkomstig artikel 44 bewijst, dient een aanvraag in voor een verblijfkaart van familielid van een burger van de Unie bij het gemeentebestuur van de plaats waar hij verblijft door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 19ter.

In dit geval wordt de betrokkene, na de controle van de verblijfplaats, ingeschreven in het vreemdelingenregister en in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie (model A) met een geldigheidsduur van zes maanden, te rekenen vanaf de aanvraag. De woorden "Ministerie van Tewerkstelling en Arbeid of", die voorkomen in de tweede paragraaf van de tekst op de voorzijde van dit document, worden geschrapt.

Indien de vreemdeling het bewijs van zijn familieband daarentegen niet overlegt, overeenkomstig artikel 44, om zijn aanvraag te staven, neemt de burgemeester of zijn gemachtigde de aanvraag niet in overweging, door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 19quinquies. Hij overhandigt geen bijlage 19ter.

Na de woonstcontrole wordt de betrokkene ingeschreven in het vreemdelingenregister en hij ontvangt een attest van immatriculatie model A met een geldigheidsduur van zes maanden te rekenen vanaf de aanvraag. De woorden " van het Ministerie van Tewerkstelling en Arbeid of ", die voorkomen in het tweede lid van de tekst op zijde 1 van dit document, worden geschrapt.

§ 2

Bij de aanvraag of ten laatste binnen de drie maanden na de aanvraag dient het familielid bovendien de volgende documenten over te maken:

1° het bewijs van zijn identiteit overeenkomstig artikel 41, tweede lid, van de wet;

2° de documenten waarmee op geldige wijze kan worden vastgesteld dat hij de voorwaarden die zijn voorgeschreven bij de artikelen 40bis, § 2 en § 4, of 40ter, van de wet, die op hem van toepassing zijn, vervult.

§ 3

Indien het familielid na afloop van drie maanden niet alle vereiste bewijsdocumenten heeft overgemaakt of indien uit de woonstcontrole niet blijkt dat het familielid op het grondgebied van de gemeente verblijft, weigert het gemeentebestuur de aanvraag door middel van een bijlage 20 dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken.

§ 4

Indien het familielid alle vereiste documenten heeft overgemaakt, maakt het gemeentebestuur de aanvraag over aan de gemachtigde van de minister.

Indien de Minister of zijn gemachtigde het verblijfsrecht toekent of als er geen enkele beslissing is genomen binnen de termijn bepaald bij artikel 42, van de wet, geeft de burgemeester of zijn

gemachtigde aan de vreemdeling een “verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie” overeenkomstig het model van bijlage 9 af.

De kostprijs die de gemeente kan vorderen voor de afgifte van deze verblijfskaart mag niet meer bedragen dan de prijs die geheven wordt voor de afgifte van een identiteitskaart aan Belgische onderdanen.

Wanneer het gemeentebestuur zich in de onmogelijkheid bevindt om onmiddellijk over te gaan tot de afgifte van deze verblijfskaart, dient het attest van immatriculatie te worden verlengd tot de afgifte van de verblijfskaart.

Indien de minister of zijn gemachtigde het recht op verblijf niet erkent, wordt het familielid van deze beslissing kennis gegeven door de afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 20, dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken.”

De bestreden beslissing houdt de weigering in van de aanvraag voor een verblijfskaart als partner in een wettelijke samenwoning met een Belgische onderdaan, waarvan niet blijkt dat hij zijn recht van vrij verkeer als burger van de Unie heeft uitgeoefend. Bijgevolg is artikel 40ter, §2, eerste lid, 1°, van de vreemdelingenwet van toepassing.

In een eerste middelenonderdeel betoogt de verzoekster, in verwijzing naar een aantal arresten van de Raad, dat documenten, zoals een attest van verlies van identiteitskaart of een voorlopig paspoort, niet kunnen worden verworpen aangezien zij alle nodige identificatiegegevens bevatten. Volgens de verzoekster bevat haar consulaire identiteitskaart alle identificatiegegevens en schendt de bestreden beslissing de materiële motiveringsplicht en artikel 52 van het vreemdelingenbesluit.

De Raad wijst er evenwel op dat de gemachtigde niet motiveert dat de door de verzoekster voorgelegde consulaire identiteitskaart niet de nodige identificatiegegevens bevat, maar wel dat deze kaart vervallen is, aangezien zij maar geldig was tot 31 mei 2018. Deze vaststelling stemt overeen met de stukken van het administratief dossier. De gemachtigde motiveert verder dat deze vervallen consulaire identiteitskaart en de loutere aanvraag van een nieuw paspoort geen identiteitsbewijs is, zoals bedoeld in artikel 52, §2, van het vreemdelingenbesluit. Omtrent de vaststelling dat een loutere aanvraag voor een nieuw paspoort geen identiteitsbewijs is, zoals bedoeld in artikel 52, §2, van het vreemdelingenbesluit, voert de verzoekster geen enkele betwisting.

Omtrent de vervallen consulaire identiteitskaart, dient te worden opgemerkt dat artikel 52, §2, 1°, van het vreemdelingenbesluit bepaalt dat het familielid bij de aanvraag, of ten laatste binnen de drie maanden na de aanvraag het bewijs van zijn identiteit “overeenkomstig artikel 41, tweede lid, van de wet” moet voorleggen. Artikel 41, tweede lid, van de vreemdelingenwet moet worden gelezen als artikel 42, §2, van de vreemdelingenwet en deze bepaling voorziet het volgende:

“§ 2. Het recht op binnenkomst wordt erkend aan de familieleden van een burgers van de Unie bedoeld in artikel 40bis, § 2, die geen burger van de Unie zijn, op voorlegging van een geldig paspoort dat, in voorkomend geval, voorzien is van een geldig inreisvisum overeenkomstig de Verordening (EG) nr. 539/2001 van de Raad van 15 maart 2001 tot vaststelling van de lijst van derde landen waarvan de onderdanen bij overschrijding van de buitengrenzen in het bezit moeten zijn van een visum en de lijst van derde landen waarvan de onderdanen van die plicht zijn vrijgesteld.”

Met de loutere verwijzing naar een aantal arresten van de Raad die, zoals de verweerder in de nota met opmerkingen pertinent opmerkt, allen werden gewezen in het kader van beslissingen omtrent een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, toont de verzoekster niet aan dat de gemachtigde incorrect of in strijd met artikel 52, §2, van het vreemdelingenbesluit heeft geoordeeld dat de vervallen consulaire identiteitskaart geen identiteitsbewijs is, zoals voorzien in artikel 52, §2, van de vreemdelingenwet. De documentaire verplichtingen bij het indienen van een aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet (“dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt”) zijn immers niet dezelfde als de documentaire voorwaarden waaraan een familielid van een burger van een Belg dient te voldoen overeenkomstig artikel 40ter, § 2, van de vreemdelingenwet *juncto* artikel 52, §2, van het vreemdelingenbesluit. Ook met de loutere bewering dat de verzoekster bij haar aanvraag het bewijs heeft geleverd van haar identiteit conform artikel 52 van het vreemdelingenbesluit, toont de verzoekster niet aan dat de gemachtigde een incorrecte of onwettige beoordeling heeft gemaakt. De Raad merkt voorts op dat het hem als annulatierechter niet toekomt om de beoordeling van de gemachtigde over te doen en om zijn beoordeling aangaande het al dan niet voldaan zijn aan de verplichting van artikel 52, §2, 1°, van de

vreemdelingenwet, in de plaats te stellen van deze van de bevoegde overheid. Het is aan de verzoekster om concreet aan te tonen waarom het besluit van de gemachtigde juridisch of feitelijk niet overeind kan blijven. De verzoekster blijft hiertoe echter in gebreke daar zij zich beperkt tot loutere beweringen en tot de verwijzing naar irrelevante rechtspraak.

In het tweede middelenonderdeel voert de verzoekster in wezen aan dat de gemeente de aanvraag pas overmaakte aan de verweerder indien alle vereiste documenten werden overgemaakt. Uit het gegeven dat de beslissing werd genomen door een gemachtigde van de toenmalig bevoegde staatssecretaris en uit het feit dat zij werd genomen na het verstrijken van de termijn van drie maanden (*cf.* artikel 52, §§ 3-4, van het vreemdelingenbesluit), meent de verzoekster te kunnen afleiden dat het gemeentebestuur een volledig dossier heeft overgemaakt aan de verweerder zodat hieruit meteen volgt dat zij haar identiteit heeft bewezen bij het indienen van de gezinsherenigingsaanvraag.

Dienaangaande dient te worden vastgesteld dat artikel 52 van het vreemdelingenbesluit, noch in de paragrafen 3 en 4, noch in de overige paragrafen voorziet dat de gemachtigde van de bevoegde minister *c.q.* staatssecretaris niet meer zou kunnen oordelen over de intrinsieke bewijswaarde van de voorgelegde identiteitsdocumenten. Verzoeksters lezing van artikel 52 van het vreemdelingenbesluit kan niet worden gevolgd.

De Raad wijst erop dat artikel 52, §2, van de vreemdelingenwet als volgt bepaalt:

“§ 2. Bij de aanvraag of ten laatste binnen de drie maanden na de aanvraag dient het familielid bovendien de volgende documenten over te maken:

1° het bewijs van zijn identiteit overeenkomstig artikel 41, tweede lid, van de wet;

2° de documenten waarmee op geldige wijze kan worden vastgesteld dat hij de voorwaarden die zijn voorgeschreven bij de artikelen 40bis, § 2 en § 4, of 40ter, van de wet, die op hem van toepassing zijn, vervult.”

De bewijsdocumenten die hier worden bedoeld zijn dan ook niet enkel het bewijs van de identiteit, maar ook de documenten *“waarmee op geldige wijze kan worden vastgesteld dat [het familielid] de voorwaarden die zijn voorgeschreven bij de artikelen 40bis, § 2 en § 4, of 40ter, van de wet, die op hem van toepassing zijn, vervult”*.

Artikel 52, §3, bepaalt dat het gemeentebestuur de aanvraag (door middel van een bijlage 20) weigert indien het familielid na afloop van drie maanden niet alle vereiste bewijsdocumenten heeft overgemaakt of indien uit de woonstcontrole niet blijkt dat het familielid op het grondgebied van de gemeente verblijft. Hieruit blijkt echter nog niet dat het gemeentebestuur over de bevoegdheid beschikt om een inhoudelijk oordeel te vellen over de vraag of de bewijsdocumenten, zoals bedoeld in artikel 52, §2, van het vreemdelingenbesluit, daadwerkelijk voldoen aan de voorwaarden van artikel 41, §2, van de vreemdelingenwet resp. de artikelen 40bis, §2 en § 4 of artikel 40ter van de vreemdelingenwet. Deze beoordeling is voorbehouden voor de bevoegde minister *c.q.* staatssecretaris of zijn gemachtigde. Het gemeentebestuur is enkel bevoegd om na te gaan of er documenten betreffende de identiteit (artikel 41, §2, van de vreemdelingenwet) en documenten betreffende de door artikel 40ter en 40bis, §2 en §4, van de vreemdelingenwet werden voorgelegd. Wanneer het familielid voor beide voorwaarden documenten heeft voorgelegd uiterlijk binnen de drie maanden na de aanvraag, dan dient het gemeentebestuur deze de aanvraag over te maken aan de gemachtigde van de minister *c.q.* staatssecretaris die dan zal oordelen of op basis van deze documenten het gevraagde verblijfsrecht kan worden erkend (*cf.* artikel 52, §4, van het vreemdelingenbesluit).

De verzoekster kan dan ook niet worden gevolgd waar zij voorhoudt dat het overmaken van de aanvraag en het nemen van de bestreden beslissing buiten de periode van drie maanden na de aanvraag, meteen ook zou inhouden dat er in haar geval voldaan is aan de door artikel 52, §2, van het vreemdelingenbesluit voorziene identiteitsvoorwaarde.

Er dient overigens te worden vastgesteld dat de verzoekster genoegzaam op de hoogte was van het feit dat de voorgelegde identiteitsdocumenten onvolledig waren, aangezien het gemeentebestuur blijkens de bijlage 19ter van 15 februari 2018 haar uitdrukkelijk heeft verzocht om binnen de drie maanden en ten laatste op 14 mei 2018 een nationaal paspoort van Togo voor te leggen.

Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat het betoog van de verzoekster niet toelaat te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met

overschrijding van de (appreciatie)bevoegdheid waarover de gemachtigde overeenkomstig artikel 40ter van de vreemdelingenwet en artikel 52 van het vreemdelingenbesluit beschikt bij het nemen van de beslissing tot weigering van het verblijf als familielid van een Belg.

Een schending van de materiële motiveringsplicht, van artikel 40ter van de vreemdelingenwet of van artikel 52 van het vreemdelingenbesluit wordt niet aangetoond.

Het enig middel is, in zijn beide onderdelen, ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf maart tweeduizend negentien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. DE GROOTE